

dochen (de opdringende achterban). Als verder blijkt van zelfspot kenschetste hij het cadeau, dat in deze burgerlijke kringen bij zulk een gelegenheid gangbaar scheen te zijn: 'de pendule met coupes' of het 'stel zilveren kandelaars'. Nu, in zijn geval was de keus gevallen op de kandelaars. Na afloop van het festijn, dat zich ergens in een lokaliteit in het toenmalige 'oude Westen' van Rotterdam had afgespeeld, liet Schürmann een taxi komen om hem naar zijn woonhuis op de Mauritsweg te brengen. Helaas, het voertuig begaf het op de Nieuwe Binnenweg. Nu, dat was dicht bij huis, zodat Schürmann besloot dat laatste eindje maar te lopen. Dus nam hij zijn geschenk onder een arm. Maar daar kwam hij ongelukkigerwijs een agent tegen. Wat hebt U daar, mijnheer? Wel, een stel kandelaars. Hoe komt U daaraan, mijnheer? Die heb ik cadeau gekregen. Wilt U maar meegaan mijnheer?

Natuurlijk had ook dit relaas weer een happy end. Doch het behoorde nu eenmaal tot dit karakter, dat de verteller naast zijn andere merkwaardige eigenschappen neigde tot het bizarre. Hij had dit incident natuurlijk anders en ongevaarlijker kunnen afwickelen!

Het derde uit de mond van Schürmann opgetekende verhaal heeft betrekking op de laatste jaren van zijn publieke leven. In wezen betreft het hier een vrij tragische, zij het ten slotte nog redelijk verlopen, episode, welke des vertellers zwakke zijden mede in het licht stelde.

In een bepaald jaar, naar mijn beste herinnering in het crisisdecennium van de dertiger jaren, werd Schürmann eens uitgenodigd om naar de Jaarbeurs in Utrecht te komen ten einde de toenmalige Koningin Wilhelmina, die daar een 'werkbezoek' zou brengen, inlichtingen te verstrekken over de positie van de middenstand in die benarde tijd. Onze vrijgezel sprong wel eens slordig om met zijn tijd en miste dus de beste trein naar Utrecht. Vermoedelijk daardoor reeds enigszins zenuwachtig geworden spoede hij zich na aankomst naar het Jaarbeursgebouw, dat met het oog op het koninklijk bezoek, niet gemakkelijk aan alle kanten te betreden was. Wellicht ook heeft de bijziende nerveuze man een geheel verkeerde deur trachten te openen. Wat hiervan zij, hij scharrelde wat onhandig tevergeefs aan een bepaalde zijde van het gebouw. Natuurlijk trok dit gedrag de aandacht, zodat een politiemans zich geroepen voelde om te vragen wat hij wilde. Schürmann antwoordde naar waarheid, dat hij de Koningin moest spreken.